OBSAH

Aplikovaná magie	**4**
Ostří hoši	**16**
Hrůza v počítači	**20**
Velká reformace	**28**
Upíří bus	**48**
Laškování na cestách	**74**
Vioci	**192**

Aplikovaná magie

Někde na jiné Zemi v jiném vesmíru.

Psací potřeba nestačila zaznamenávat jemné i hrubší nuance vysokoškolské přednášky a to, čemu se říká pravá paže, jevilo známky ochrnutí. Několik popsaných listů přednáškového sešitu, jehož obal již pamatoval více takovýchto útoků na svoji integritu, by to v jakémkoli soudním řízení bez problémů dosvědčilo.

Zívnul, protáhl se. Kolega nakažený jeho zívnutím též rozšklebil svou tlamu a tak se tento mor století šířil po posluchárně. Nikomu se totiž nechce pracovat více, než musí. Pokud není nablízku nějaký bič, ovšem.

„Tak jděte spát!" uzavřela vyučující ranní hodinu kursu účetnictví pro podnikatele.

Honzík zívnul ještě jednou a začal skládat sešit a skripta do tašky. Huh! Za tři týdny se má psát ten test, co se vyznačuje velkou mírou testovatosti jeho vědomostí, a ještě to vůbec nemá v malíku. Což je u něj věc, se kterou ať bojuje, jak chce, často nedokáže dodržet ty zatracené termíny, které si určuje někdo jiný. Což byla jeho dost podstatná vlastnost, jak pak tvořit ve spěchu. Nutno dodat, že v řadě případů velmi úspěšně.

A kdyby jenom to! Naplánoval si dvě zkoušky, z matiky a z němčiny, na které poněkud pozapomněl v minulém zkouškovém období. Kam byly přesunuty z předminulého zkouškového období. A kam až jeho paměť sahala, byl v tom nějaký časový skluz. Jeden rok? Či dva?? Nebo to snad přesouval déle?? Raději to dále takto nezkoumal, mohl by snadno upadnout do časové deprese.

Ta léta studia se na něm pěkně podepsala. Už to není to, co bývalo, co dříve. Učení na rozdíl od prváku nezvládá, holku do postele nemá, peněz je také málo, maličkosti jsou problém, trpí úzkostí a depresemi a cvičit musí…

„Ano, cvičit!“ projevil se nahlas. To pomyšlení v něm zapálilo novou jiskru. Nejednalo se totiž o jen tak ledajaké cvičení. Proběhl chodbou rychlostí vyšší, než byla povolená, s myslí naplněnou touhou a vzrušujícími představami. Odebral se na WC a zmizel v kabince. Víme, že tam se dají dělat různé zázračné věci…

„Teď už jen vydolovat z mozku to správné zaklínadlo, správně ho odříkat a…“

Přenesl se do jiné dimenze. Která patřila pouze jemu, jako jedinému z pozemšťanů.

Abychom si to hned zpočátku vyjasnili. Jeden nepříliš úspěšný čaroděj se rozhodl v té neznámé a nepochybně vzdálené dimenzi pověsit řemeslo na hřebík a přejít do pozemské dimenze. Tedy na Zemi.

Jenže si to s tím převtělením při přenosu poněkud popletl, neznal zdejší zvyky tak dobře, to víte, i čaroděj má po pěti stech letech sklerózu. A objevil se zrovna na začátku honu na lesní zvěř v podobě velkého ptáka. Asi jako tetřeva. Myslivec měl munice nakoupeno habaděj. Myslivec byl navíc ještě střízlivý, a tak se ten den zrovna netrefil do svého kolegy, ale do něj.

Pravda je, že původně měl skončit v Honzíkově žaludku, který ho našel dříve než myslivcův honicí pes. Ten tetřev ale vypadal trochu divně. A především se choval velmi podivně. Což stálo za prozkoumání a sekerka raději ťala vedle jeho krku.

Byla s ním velká práce, vyléčit ho. Platit mu zvěrolékaře a tak podobně. Jak Honzík zjistil, s kým má tu čest, uzrál mu v hlavě neskromný plán. Který bez skrupulí realizoval. Dokonce mu ze skromných studentských příjmů zaplatil letenku do Spojených států. Ale nejdříve mu bývalý čaroděj musel vlastní rukou podepsat předávací listinu na svoje panství a vydat přístupové kódy k magii.

A tak tedy tímto způsobem, za tu výpomoc, Honzíkovi přenechal živnost na Dimenzi.

Tak si tu Dimenzi, planetu, či jak to nazvat, pojmenoval Honzík sám pro sebe. Podle jeho zvyku bez zvláštních nároků na dlouhé hledá-

ní názvů. Byla neskutečně krásná, až kýčovitá a ani stopa po mobilních telefonech, autech, továrnách a jiných nesmyslech.

Ale krutosti tu bylo obecně více než dost. Tu lapka, tu král kruťas, nějaká příšera, kterých je vždycky dost, a tak podobně.

Přistál rovnou do křesla mistra. I když on zatím vůbec žádným mistrem nebyl. Což si při svých experimentech dost dobře neuvědomoval. Učednictví na půl století ho nějak nezajímalo, chtěl tvořit ihned. A z toho plynuly jeho četné úspěchy…

Ponurosti, která ho obklopovala, se vyrovnala jen ponurost venkovního prostředí. Na příjemné barvy a vybavení svého příbytku pan mistr poněkud nebyl. Přitom si stačilo přečíst pár listů z nějaké příručky o tom, jak pracovní prostředí má vliv na výkon. Že by tam neměla být přílišná tma, neboť ta uspává. Že by tam měly být jasné a příjemné barvy, které lahodí individuálnímu oku uživatele a které motivují k práci, a nemělo by tam být vlhko, aby někdo nedostal revma. Takovou příručku patrně minulý pan mistr neznal. Což vysvětlovalo, proč se mu nedařilo myslet.

On pan mistr rovněž nebyl moc srdnatý, a tak se radši na minulá dvě století ukryl do hlubokého hvozdu, okolo samá bažina, a nechal své sídlo, přejmenované díky určitým charakteristickým rysům Honzíkem na Barabiznu, nechal prostě své sídlo značně zmizet pod povrchem země, ven koukala jen nepatrná část oproti dřívějšku. Ale stále to čnělo mezi stromy, protože Komise navigace letového provozu démonů a spol. trvala na zachování tohoto významného orientačního bodu…

A všude kolem, na loučkách i v lese, to byla samá past a démon. A už časem pan mistr zapomněl, k čemu vlastně co slouží. Tak přidával další a další věci, aby za ním nikdo nechodil nebo ho nikdo nenapadl, až se tam z toho začal sám bát a trpěl obludným strachem, ačkoliv byl proti tomu sám chráněn. Což si ale neuvědomoval.

Ve světě lidí mu však děs a hrůza až tolik nevadily. Odsunul se do již dříve zmíněných Spojených států a obstojně se začal živit jako producent, režisér a scenárista hororů. Výnosný džob.

Pro jistotu ho však Honzík hned prvním svým kouzlem přinutil zapomenout na jeho minulost. To aby ho jednou nenapadlo vrátit se nečekaně zpět. V tomhle byl Honzík totiž pěkný egoista…

Ale k věci. Honzíkovi bylo třiadvacet, měřil přes šest stop, měl tmavě hnědé vlasy a rozvaloval se v křesle a přemýšlel, co má udělat a co již měl udělat.

A protože se blížil konec týdne, musel obstarat peníze, aby mohl nakupovat.

Není to tak jednoduché po nějakých měsících, co se učil ovládat magii, splnit své předsevzetí. Své podlé přízemní myšlenky. Je přece jenom problém přičarovat si několik pětitisícových benkovek… Tedy bankovek…

No ovšem, říkáte si. Že se to nemá? Problém je, když nestíháte studium, které se vám hroutí pod rukama, když máte zdravotní problémy jako zvýšený tlak krve, žaludek se vám pokouší strávit sám sebe a posléze i vás, tatínek se na vás vykašlal od chvíle, co vás v kolébce uviděl, a maminka pracuje ve sféře, která se jmenuje rozpočtová, a každý ministr financí vám řekne, že na takové sféře je možné nejlépe ušetřit peněžní prostředky, které se hodí jinde.

Využil toho, že umí čarovat nebo se o to alespoň pokouší. Tolikrát už slyšel, že se každý má postarat sám o sebe, tak to dělal. Staral se sám sobě o budoucnost, takový selfmademan to byl. Alespoň neotravoval na úřadech práce.

„Jenom kdyby se mi také podařilo něco vyčarovat!“ zoufal si při svých pokusech, pravda, nepříliš úspěšných. Vyčarovat peníze je jedna věc, úspěšně vyčarovat věc druhá. Použití duplikačního kouzla by mělo být jednoduché, jemu však dělalo stále potíže.

Originál mu ležel po levé ruce, pravou rejdil prstem v Lexikonu aplikované magie, který díl to je, raději nezjišťoval, neboť by zjistil, že se svými kouzly předbíhá nejméně o jedno století, než byla právě požadovaná praxe pod vedením skvělého mága. A on žádné vedení neměl.

Ani žádnou předcházející praxi. Pokoušel se předělat zaklínadlo, aby vyrábělo pozemské peníze a zároveň měnilo jejich číslování a sériové kódy.

Zamumlal zaklínadlo a hle! Půlka bankovky byla na světě, a dokonce i s ochranným proužkem. Což bylo vynikající.

„Hmm. Lepší než minule," zabručel. „To máš z toho," říkal si, „že studuješ furt něco napřed, a ještě jsi úplně nezvládl svazky Úvod do čarodějnictví, Obecná magie, Teorie magie, Základní postupy zaklínání, Zaklínání první a druhý díl, Teorie a praxe příšer, Démonologie – tedy nauka o démonech a Soubor elementárních kouzel pro každý den a mohlo by se pokračovat." Police byly plné knih a co teprve na zemi!

„Smím dále?" ozval se mu za zády hlas.

Pokaždé ho tohle vyděsí. To nemůže přijít tak, aby ji bylo více slyšet? To se musí plížit potichu až k němu? A tak místo bankovky si to tam kráčel po stole takový malý lvíček se dvěma ocasy a štítem v ruce. Prostě to leknutím úplně zvoral. Kouzlo provedlo zhmotnění jen částečně a ještě se mu do toho připletlo něco jiného, což patrně jinak vůbec neuměl. Hned si to proto zapsal, aby to mohl případně jindy využít.

„Sakra! Říkal jsem ti, abys mě nerušila, když něco dělám." Ta věta patřila Michéle.

Michéle, jediná opravdová dívka, která mu v posledních dnech dělala příjemnou společnost, se přikradla těsně do jeho blízkosti.

Bylo jí něco přes dvacet, měla správně tvarovanou postavičku, ani tlustou, ani příliš vychrtlou, a krásné černé vlasy dlouhé po ramena.

„Jak to, že nespíš?" otázal se jí se zájmem. „Vždyť je devět dopoledne."

„Víš, já jsem docela zvyklá i na obrácený životní rytmus."

Ten, kdo to neví, tomu to prozradíme. Michéle je nefalšovaný upír, tedy upírka. Velmi jemné a příjemné povahy. Vynikající společnice, to už nyní věděl.

Zde nutno podotknout něco k evoluci upírů. Už dlouho jim nedělalo potíže pobývat na slunečním svitu. Prostě se přizpůsobili! A rovněž mohli nasávat dle libosti, neboť si mohli vybrat, jestli se někdo má při

vysávání zároveň stát upírem, nebo bude trpět pouze chudokrevností a velkou únavou! Takže opravdu šli s dobou a ani nemuseli zvyšovat své počty.

Ale zpátky k té roztomilé upírce Michéle.

To onehdy minulý týden koukal Honzík do křišťálové koule a přitom studoval kouzlo přenášení živých a neživých předmětů. Měl pro to velmi závažný důvod, že si vybral zrovna tuto oblast. Jak se totiž nejlépe dostat pro diamanty v nějakém dole, kupříkladu. Bylo to pro něj velice praktické… a pak už jenom použít duplikační kouzlo a mít těch diamantů spousty.

Vzhledem k tomu, že se mu ten den podařilo přenést svou pokaženou písemku ze stolu pana profesora do své tajné Dimenze a na svůj stůl, kde si ji pak patřičně a k lepšímu upravil směrem k většímu počtu bodů a lepší známce, byl spokojený sám se sebou. Cítil se po tom skvěle a měl náladu činit dobré skutky.

Jak tak kouká do křišťálové koule, vidí scénu, jak se žene po chodbě paláce krásná dívka a za ní chlap s kolíkem a kladivem. Už se vážně lekl, že je to srp a kladivo, protože ten chlap měl takový divný profil. Ale byla to pouhá hra stínů, žádný revolucionář.

„Tahle koule je báječná věc!" říkal si a tak jako na videu vyhledal počátek celého právě probíhajícího příběhu a zrychleně si ho nechal promítnout.

A byl to zajímavý a poučný příběh. No uvažte, pokud je hlavou království král, co vybírá stále větší daně, aby mohl projídat co nejvíce plodů své země, a tak se nedostává na ostatní. A dává popravovat nevinné, také ve stále větším počtu, a je na něj najmut upír, aby ho vysál, tak byste asi také nejednali jinak, než jednal Honzík v oněch sekundách. Neboť nenáviděl dodržování zákonů tyrana. A neměl rád takové příšery, které se pyšní titulem vládce.

Přenesl onu upírku do své Barabizny na poslední chvíli, takže zmizela krátce před zabořením kůlu do srdce, což krále velice pobouřilo. Na kůl upadl sám a měl z toho poněkud mrzutou náladu.

I upíři umí být vděční. Takže upíří slečna Michéle se Honzíkovi od minulého týdne starala o domácnost.

Honzík na malou chvíli pustil kouzlení z hlavy a povídá: „Víš, Michéle, budu tě asi potřebovat… „Dneska jsem dal na program dvě zkoušky, které jsem nestihl minulý semestr. A protože jsem strašně zaneprázdněný a obě zkoušky se konají ve stejném čase, protože nikdo nebere ohledy na mé potřeby, a já je potřebuji úspěšně složit zrovna dnes a teď."

Honzík se usmál. „A tak mě napadlo… No prostě… A tak půjdeš místo mě na zkoušku z němčiny. Vykouzlím ti do hlavy nějaké ty znalosti a vědomosti. Já si nechám zkoušku z matiky. Jistě budeš souhlasit s tímto mým rozhodnutím." Úsměvem celý zářil. Vskutku demokratické rozhodnutí.

Michéle se naoko začala zlobit.

„To jsem si mohla myslet, že s něčím takovým vyrukuješ. Jsi to celý ty, a to tě znám jen krátkou dobu."

Honzík se uculil podruhé. A jeho partnerka byla navíc poněkud netečná k dennímu světlu, což bouralo další mýty o upírech. A někdy se to hodí.

Protože celý týden studoval poctivě knihy, tedy ty magické, což bylo při jeho sklonu všechny věci si co nejvíce zjednodušovat podivuhodné, proběhlo vše bez problémů. Přesunul své jazykové vědomosti do její hlavy a pro jistotu přibalil také obsah celé učebnice a německého slovníku.

Michéle dostala také jeho podobu, což byl pro začátek jeho kouzlení vynikající úspěch. Neboť dle Knihy nejmladších čarodějů už neměl konkurenci, co se realizace prvního kouzla týče, byl úplně prvním, kdo dokázal něco vykouzlit po tak krátké době a nebyl při tom zničen, roztrhán démony nebo zaklet. Případně se nezbláznil.

Nutno podotknout jednu docela podstatnou věc. Honzík totiž dokázal provést zaklínadlo i tím způsobem, že na něj v mysli myslel a odříkal ho!!! Takových mágů bylo za celá tisíciletí jen velice malé množství. Aby toho nebylo dost, dařilo se mu i doplňovat chybějící části zaklínadel,

vytvářet nová a v budoucnu dokonce dokázal udělat zaklínadlo do takového předpřipraveného balíčku, který se spustil klíčovým slovem. Jako příklad bylo velice mocné zaklínadlo, které vyžadovalo hodně času a různých ingrediencí a Honzík ho zvládal připravit zrychleně, s vynecháním ingrediencí a ještě uložit jako polotovar k okamžitému použití později. V tom se totálně odlišoval od ostatních, co provozovali magii. Byl jediný svého druhu za milióny let… Ještě si to ale nyní neuvědomoval a plácal věci jednu přes druhou, ale často úspěšně. A co víc, brzy zjistil, že nepotřebuje pro lepší kouzlení ani kouzelnou hůlku…

Nyní ale zpět ke zkouškám.

A šlo se na věc. Před přesunem na Zemi ještě shrábl tučný balíček bankovek, které se mu na poslední pokus podařilo zhmotnit. Nevěděl však, zdali dílo bylo úspěšné.

Psal písemku a chtělo se mu hvízdat. To víte, ten bílý papír, co mu stále leží na stole, není zas tak obyčejný. Pro normálního člověka je to kus bílého, nepopsaného papíru, určeného pro poznámky. Nic na něm není nápadného. Pokud si ho ovšem někdo pěkně začaruje, aby fungoval na principu obrovské počítačové databáze, a uloží si na něj vše potřebné z teorie i praxe vědy zvané matematika… A pak už jen v mysli dává příkazy a ono se to objevuje a vidí to jenom on!! Cha chá!!

„Vždycky tak zvláštně koukáte do prázdna, když řešíte složité výpočty?“ ptal se ho profesor matematiky, když viděl, jak tam tak sedí a mne si usilovně spánky. „Jakpak jste daleko se svou prací? A jak tak bezcílně jezdíte prstem po tom prázdném listu papíru… No, nenapadlo vás už vyhledat třeba psychiatra??“

„Už jsem hotov, pane profesore, bylo to nějaké moc lehké.“ Honzík mohl být na sebe pyšný. Matematický antitalent předběhl své úspěšné kolegy.

Starý pán dost nevěřícně zíral na hustě popsané listy s četnými odkazy na možná variantní řešení, četné definice a možná doporučení ohledně využití té které metody v praxi. Jinak tomu sám moc nerozuměl. A aby

měl klid, přičaroval profesoru matematiky silnou škytavku, která velmi rušila jeho soustředěnost. Takže opisovat rázem mohl kdekdo.

Tentokráte se Honzík neklepal strachy jako vystrašený pejsek, který čeká na libovůli svého pána. Tentokráte musela kapitulovat katedra matematiky a vydat do jeho řádného průkazu o studia samotnou jedničku! Byl na sebe velice pyšný, ale velmi. Ta jednička totiž mohla být udělena jenom jedna za celé zkouškové období vysokoškolského semestru, aby se neplýtvalo dobrými známkami.

Magií jde všechno líp…

Opojen úspěchem vyšel na chodbu a s hlavou v oblacích brouzdal po celé univerzitě.

„Já to dokázal!“ opakoval si pro sebe potichu. Pak se zase pěkně vyděsil, když na chodbě narazil sám na sebe. Opojen vítězstvím zapomněl na Michéle.

„Tak jak bylo na němčině?“ Trochu se obával možných důsledků, protože to všechno bylo nevyzkoušené, jeden velký pokus a omyl. Její úsměv však dával tušit výsledek, ale přesto se zaradoval, když to uslyšel z jejích úst.

„Za jedna, prostě výborně! Zkoušející se jenom trochu divila, že mám sklon mluvit v ženské osobě.“

Honzík popadl oba vysokoškolské průkazy o studiu a provedl jejich opětovné spojení. Předtím je totiž musel rozdělit, udělat z jednoho dva, aby měl vyučující tu skvělou možnost někam zapsat jeho úspěchy.

„Ty, poslyš,“ zeptal se Michéle, když studoval její zápis, „nějak se mi zdá, že to písmo je nějaké rozkodrcané, roztřesené.“ Díval se na zápis o zkoušce z němčiny a přemýšlel. „Nebyla ta němčinářka nějaká nalitá??“ otázal se Michéle. Sice na tom moc nezáleželo, ale chtěl být v obraze. Co kdyby se potom vyprávělo, že byla pod vlivem alkoholu, a třeba by někdo mohl chtít zkoušky opakovat.

„No alkohol žádný. Ale cholesterolu má asi habaděj!“ dodala znalecky jeho upíří partnerka v nekalostech.

„Aha. Coó?!?“ Teď mu došlo, o čem to vlastně mluví. Mělo ho to napadnout dřív, než ji sem vůbec bral. „Snad jsi ji propána nevysála!?“

„Jen trošku,“ olízla se Michéle. „Už týden držím dietu a vůbec! Slíbil jsi mi, že mě vezmeš do svého světa na občasnou svačinku nebo oběd. A navíc jsem si to za svou práci celkem zasloužila, nemyslíš? Navíc je z toho v úplném šoku a nic si nebude pamatovat.“

„Pravda!“ zavrčel. Jak byl v dobré náladě, začal svůj slib i plnit. „Můžeš rovnou zkusit své štěstí, tady máš adresu.“

Michéle se po přečtení oné adresy párkrát olízla a vycenila své špičáky.

„Já ráda poznám elitu vašeho národa!“ uzavřela poté své přemýšlení o hektolitrech potencionálně prolité a především vypité krve.

Honzík se tak trochu děsil jejího apetýtu. „Ale už po několikáté ti opakuji, aby nebyly žádné skandály!“ nezapomněl ji ještě naposledy upozornit. „Je to do parlamentu naší republiky. A já nechci mít nic společného s politickými mrtvolami!!“

Napadlo ho totiž, že těm schopným mužům je třeba trochu pustit žilou, třeba jim to pomůže v myšlení a stanou se z nich osvícení panovníci jako někdy ve středověku, kdy se této metody s úspěchem a hojně používalo proti nejrůznějším neduhům.

„Bez obav!“ načepýřila se. „To zmáknu. Ti mají všude tuhý život, nic se jim nestane.“

Moc klidný nebyl.

Před školou si stopla taxíka a odjela. Měl takové tušení, že dnes to nebude taxíkář, kdo pustí někomu žilou. Michéle totiž zásadně odmítala za něco platit, podle jejího pohledu na zmiňovaného drožkaře, se dalo soudit, že on bude splácet něco jí…

„Hej! Ty máš bráchu?“ ozvalo se za ním a on se jako vždy snadno vyděsil.

Ajaj. Za ním stála jeho kamarádka Luci. Zapomněl totiž zbavit Michéle své podoby. Což bylo nutné napravit. Škoda, že neviděl, jak se

tvářil onen taxikář, když mu proměna proběhla přímo za zády. Přivřel jen krátce oči, cosi stranou zašeptal a kouzlo bylo provedeno.

„Ne, to nebyl můj bratr," odvětil konečně Luci, která sledovala jeho trochu podivné počínání. „To byl bratranec, hodně vzdálený," dodal na vysvětlenou. „Byl se podívat, jak se zde vyrábějí ekonomové jako na běžícím páse."

Nicméně vrátil se od svých vlastních teorií k objektu stojícímu před ním.

„Dnes vypadáš úžasně! Je na čase pozvat tě taky jednou do restaurace!" Z kapsy mu jen tak upadla pětitisícovka. Což vyvolalo u Luci velký kladný zájem.

Jak totiž po matice zjistil, měl opravdu mimořádně úspěšný den. Byla stejná jako její sestřičky. Tedy jako ta bankovka. Nefalšovaně magicky zfalšovaná!

Byl trošku napjatý, když od něj servírka v luxusní restauraci brala již druhou bankovku. Ale jeho dílo bylo dokonalé. Nikdy se na to ani v budoucnu nepřišlo, jenom centrální banka měla zamotanou hlavu s kdoví proč zvyšující se inflací, díky většímu množství oběživa v oběhu.

Ovšem tohle nebylo nic proti jeho úspěchu, kdy zmanipuloval výhru v celosvětové globální loterii, tedy tažení čísel, a vyhrál sto miliard dolarů! A nějakým záhadným způsobem si ji nechal vyplatit celou, protože magií dosáhl osvobození své maličkosti od zdanění a to celosvětově! Potom se mohl věnovat svým vlastním projektům a využívání peněz a volného času.

Po nějaké době se jeho majetek dostal do výše jednotek kvintiliónů… Takové číslo, co má na začátku třeba jedničku a třicet nul k tomu… Stále se ale bohatým necítil.

A to i přes to, že potom měl ve svém vlastnictví celou planetární soustavu kdesi ve vesmíru. Tedy lépe řečeno celou galaxii, kterou podivným způsobem vyhrál v intergalaktické loterii spolu s kvintiliony

vesmírných kreditů. Pár desítek miliard hvězd a planet v jeho majetku se vždycky hodí. Navíc obyvatele jedné planety zachránil před vyhubením, jiný výherce by je bezohledně prodal do otroctví na planetu upírů, kde by byli dočista vysáti.

Podnikl totiž výpravy do jiných Dimenzí, a dokonce jiných paralelních vesmírů, kterých byly snad tisíce. To vše mu jeho magické schopnosti umožňovaly. Rád měl hlavně planetu, kde se povalovaly surové diamanty jen tak na zemi a stačilo je sebrat.

Ještě jedna podstatná věc zbývala. Vypátral podvodníka, co okrádal lidi ve velkém. Skoncoval s ním rychle a bezohledně. Paralyzačním kouzlem ho znehybnil a potom mu dal ochutnat kouzlo pravdomluvnosti. Když na sebe přiznal úplně všechno a bylo jisté, že je vinen, proběhla proměna. Neřád skončil v podobě záchodové mísy… Což by samo o sobě nebylo tak hrozné. Ale tu mísu nainstaloval na velmi frekventované veřejné záchodky. Nutno dodat, že zakletý neřád vnímal vše, co prošlo záchodem, jako by to prošlo jeho vlastními ústy a krkem. Cítil a viděl úplně všechno… Honzík to považoval za svůj dosavadní vrchol úspěchu v magii, nechat neřáda ochutnávat sračky a přitom ho nechat trpět velkým strachem z nečistot a baktérií. Opravdu obludný trest pro zločince.

Ten den v parlamentu odhlasovali poslanci obzvláště problematická ustanovení a zákony plné chyb. Zcela jistě za to mohla Michéle, která se občerstvovala, kde se dalo.

Teď byl pěkný slunečný večer. A on ležel ve své posteli. A nebyl rozhodně sám…

Jediné, na co si doposud úplně nezvykl, byly sexuální hrátky s Michéle… Nalezli v sobě zalíbení nejenom psychicky, ale i fyzicky. Taková jednota v rozmanitosti. Pokaždé, když po sexu vytáhla své ostré zuby z jeho krku a smyslně si olízla rty po chutném občerstvení, raději na sebe aplikoval léčivé protiupíří kouzlo a něco proti chudokrevnosti. I když ona ho ujišťovala, že když nechce, tak z něj upíra neudělá! Opravdu složité milostné partnerské vztahy.

Ostří hoši

To víte, při podnikání a zvláště v jeho počátcích není na intenzivní studium magie příliš času. Člověk se musí spokojit s těmi elementárními znalostmi. No ano, jistěže, ten vynález, co přinesl spoustu zisku a umožnil mu vydělat miliardy během jednoho jediného dne, měl cosi společného s magií, ale…

Vše v rámci podnikatelské etiky. Kterou si přizpůsoboval individuálně podle svých potřeb pro blaho své maličkosti…

A tu vám najednou někdo pošle uprostřed toho snažení zdvořilý dopis, že byste se měli takříkajíc pojistit proti působení jistých vnějších vlivů, které nebudou v případě vaší osoby rozhodně nahodilé a které jsou schopny v případě nezaplacení udělat vám a z vás kůlničku se dřívím. Tím dřívím byly nepochybně myšleny jeho kosti.

Honzík, hrající si na podnikatele, se zamyšleně podrbal na hlavě a znuděně nechal sklouznout list přísně tajného obsahu o zasedání top managementu, tedy vrcholového řízení, jisté firmy ohledně jejích strategických rozhodnutí na zem.

Byla vytvořena elementálem vzduchu, tedy duchem, který si to zapisoval přímo pod nosem samotného generálního ředitele, který spolu se svým bezpečnostním poradcem nabádal k opatrnosti před konkurencí. Však s elektronickými rušičkami a důkladným kontrolováním účastníků sezení byl na Honzíka krátký.

Tomu zprávu před chvílí doručil netopýr. A měla cenu pěkných pár miliónů pro někoho, kdo investuje na akciovém trhu. Však nyní měl docela jiné starosti než se zabývat krásnou myšlenkou na její zpeněžení. A vymýšlení nových skopičin.

Teď však musel vymyslet plán, jak se zbavit noční můry placení poplatků za ochranu. Pohodlně se natáhl ve svém koženém křesle a dal si nohy na stůl, aby mohl lépe a kvalitněji přemýšlet.

Zombie u počítače s přehledem rutinního znalce vyplňovalo účetní knihy. Už jenom proto se konkurenci zdálo, jak on může tolik ušetřit na mzdových prostředcích a kupříkladu také na zdravotním pojištění.

Každý znalec vám zajisté potvrdí, že platit za takové zombie zdravotní pojištění je čirý nesmysl.

K čemu by je totiž potřebovalo? Sice mu občas upadne nějaká ta ruka či noha, přinejhorším hlava, ale stačí je prostě sebrat a znovu nasadit na místo a ve spojení se zaklínadlem minimálně náročným na magii je vše zase v naprostém pořádku.

Proto měl Honzík tolik volného času pro vymýšlení svých podnikatelských záměrů. A snad proto už byl také milionářem.

Což, jak se ukázalo, lákalo pozornost jistých individuí. „Jestli nebude na účtu číslo… a tak dále, jistá kulatá sumička, čekají vás problémy," stálo mimo jiné v tom dopise.

„Opravdu jednoduchá věcička a způsob, jak bez práce přijít k penězům! Co on se s magií nadře, aby realizoval své záměry! Co pokusů a omylů!" Honzík přemýšlel nahlas. A vztekal se. A pak se ale rozhodl.

„Nebudeme to zbytečně dramatizovat." Naklepal příkaz k převodu z účtu do počítače, počkal, až elektronická mašina ověří jeho totožnost dle DNA, zadal přísně tajný kód sestávající z příšerně dlouhé kombinace písmen a číslic a celé to odeslal. Ve tváři se mu usadil škleb nad dobře vykonanou prací. V bankovních převodech byl expertem.

Kdesi daleko ruský medvěd mafián zařval: „Čto? Cože!? Nět milionov? Nět?! Co je to za čáry!" obořil se šéf mafie na svého podřízeného. „Tady je přece jasně vidět, že peníze na náš účet přišly, ale zároveň se najednou nějak ztratily! Já potřebuji peníze na kandidaturu na ombudsmana, obhájce lidských práv a nějak to musím ufinancovat a uplatit. Co nato říká náš bankovní úředník??"

Jeden z chrabrých hochů se zazubil.

„Držíme ho u ledu!"

Tím bezpochyby zamýšlel onu díru v ledě v ledové zimní řece jeho rodné vlasti. „Podle toho, jak už přiznal doslova všechno, včetně toho, že šuká vaši ženu, a peníze se neobjevily, soudím, že v tom bude mít prsty spíše ten Honzík." Jeho postřeh i logická úvaha byly fantastické, to se nedalo upřít. Z toho plyne ponaučení: „Nedělejte si srandu z os-

trých hochů. Oni jsou nejen ostří, ale i inteligentní. To jenom americké akční filmy je líčí jako zabedněnce."

„Z nás si nikdo legraci dělat nebude!" rozhodl šéf. „A teď bystro k němu a ty peníze od něj dostanete, má si dávat lepší pozor při placení. Zodpovídá i za doručení, teď to zaplatí i s penále! Bordel nám tady ve splátkách dělat nebude! Měl by být rád, že může platit zrovna nám! Taková pocta!" Ruský mafián se nadul pýchou. „A bankovního úředníka můžete vysekat až na jaře. Když prý šuká i mou ženu, tak nemusíme s jeho vytahováním pospíchat…"

Zamračení pořízci se s přikývnutím dali na pochod…

„Nedali se zadržet!" krčila rameny bezradná a vystrašená sekretářka. Honzíkovu pracovnu nyní okupovali dva drsňáci se samopaly značky Kalašnikov.

Elementární poučka zní, že k hostům se musíme chovat vždy uctivě, i když je potom vyhodíme. Honzík zprvu nechápal souvislosti.

„Dobrý den! Posaďte se prosím," usmál se na ně mile. Nechal se po pravdě trochu zaskočit. Tak rychlou reakci nečekal. To kouzlo zpětného převodu peněz je asi nějak podrážděno. Bude na to muset jít asi jiným, diplomatičtějším způsobem. Dalším krokem nemůže nic zkazit…

Vytáhl láhev. „Smím pánům vymahačům nabídnout vodku?"

Setkalo se to se značným pochopením a uznáním. Zdálo se, že jsou lační po prvních sto gramech nápoje na každou končetinu. Kde zajisté nehodlali vůbec setrvat, neboť kde je jedna láhev, bude zpravidla i druhá.

„Vódku? Da!!" Rus podpořil svůj požadavek zarachocením závěru zbraně a Honzík se trochu lekl a zoufale se snažil rozpomenout se na zaklínadlo pro výrobu pancéřového ochranného plátu, který už dávno měl být mezi ním a těmi hlavněmi.

„Flašku sem, rychle!!" pobízel ho netrpělivě jeho návštěvník, když se z výše uvedeného důvodu u Honzíka projevila určitá pomalost. Přitom ho samopalem šťouchal do břicha.

„Když jinak nedáš…“ Honzík mu podal flašku a nenápadně se odklidil co nejdále. Někdy je taková nárazová opice zlá… Protože to tak uměl, pomyslel na jedno složité zaklínadlo, tím ho spustil a čekal na výsledek...

Rus autoritativně odšrouboval uzávěr, přiložil láhev k ústům a pak…

Pak se děly věci! Honzík si tam tuhle náhodou odložil jednoho z těch příšerných démonů, to když zpackal kouzlo na výrobu hračky pro dítě jedné kamarádky. Vůbec měl dojem, že v určitém období mu z nepovedených kouzel vycházeli démoni…

A přišlo mu líto toho dítěte, tak mu toho démona raději nevěnoval. Ale zároveň mu bylo líto i toho démona, když už ho takhle přivedl. Tak ho dal do láhve od vodky a zašrouboval. Myslel si, že se snad časem na něco bude hodit.

Démon zamžoural velkýma očkama, červeno-žlutě se mu tam zablesklo, zuby rozlouskal oba kalašnikovy a náboje požil jako bonbóny. A pak jeho zrak zálibně spočinul na obou ruských bratrech, členech mafie.

Ti z toho byli poněkud vyšinutí. Pařátem přejel po jejich oblečení a to postupně a potupně odpadlo. Trenýrky ke své škodě nenosili. Asi. Návštěva se tímto nezadržitelně blížila ke zdárnému konci. A to to na začátku vypadalo všelijak. Jenom ne dobře pro čaroděje. Leč taková magie je ve své podstatě mnohem příšernější než nejhorší mafie.

„Pozdravujte ode mne pana vrchního mafiána!“ zabručel Honzík, když návštěva definitivně odešla. Bez rozloučení.

„Groar!!“ Nesl se démonický řev budovou, smíšený se šíleným řevem štvaného člověka. Ta návštěva totiž vůbec neodešla dobrovolně. Byla spíše hnána. Pronásledována. A štvána. Démoní hon na lidskou rasu.

Honzík se bavil. Takové využití toho přítulného démona ho vůbec nenapadlo. „Pan šéf se má na co těšit. Taková splátka poplatků za ochranu mu nepřiběhne pod ruku každý den a sama!! Asi by měl začít šetřit na exorcistu – vymítače ďábla!!!“ dumavě zakončil celou epizodu Honzík.

Hrůza v počítači

„Znovu vám, vážení přátelé, říkám: Nepouštějte se do odstraňování počítačových virů, pokud nejste sami docela v pořádku a pokud to neumíte lépe než antivirový program!“

Ráno při probuzení se k němu přivinula ospalá Michéle s tím, že by stála o nějaký dezert před večeří. Nedivte se, že pro takové krásné stvoření se sexy postavičkou a černými vlasy udělá člověk skoro vše. A pak je nějaký nesvůj. To víte, darovat pár deci krve po ránu! Michéle je totiž jeho nevěrná upírka… Naštěstí byl jako čaroděj proti přeměně v upíra chráněn. Nehledě na to, že současní upíři zdaleka ne každého proměnili kousnutím v upíra, mohli to totiž ovlivnit. Jinak by už z parlamentu byl spolek upírů, protože Michéle tam chodila poměrně často uspokojit své nízké hladové pudy.

Honzík toho rána na školním počítači zjistil jakýsi virus se sídlem na univerzitním centrálním počítači. Kdo ví, jak se tam ten neřád dostal. Jak se později ukázalo, byl to nějaký lepší příbuzný toho, co se ozve, když je v půlce práce. Tedy v půlce vymazávání dat. Tenhle se ale zpravidla ohlásil teprve tehdy, když bylo dílo úspěšně hotovo. Done. Což pro vlastníka zmíněných dat představovalo potopení Atlantidy.

Procesor nezvládal počítač a antivirový program zase nezvládal virus a jeho odhalení a odstranění ze všech souborů a adresářů. Honzíkovi se prostě nechtělo čekat, až to bude odstraněné nějakým odborníkem na slovo vzatým.

Tak se do toho pustil s magií. Takové malé odstraňovací kouzlo to mělo být a velice prosté, jednoduché… pro toho, kdo magii dokonale ovládá. Chtěl prostě fušovat do všech oblastí.

Nicméně stalo se. Virus sice opustil bezpečí počítače a jiných síťových laskomin, ale zároveň se po svém odstranění zcela nepochopitelně zhmotnil v podobě démona barvy olejové skvrny u východu z počítačové učebny.

„Formátuje se!!“ zařval nelidským hlasem. Tím mínil jako, že vaše vědomosti buď zmizí, budou nenávratně ztraceny nebo nepředstavitelně přeházeny.

Honzík tak tak stačil vztyčit mentální obranné pole a beztak skončil otřesen spadlý ze židle jako zralá švestka, která stářím začala trpět závratí.

Tento příkaz znal z počítačové terminologie, ovšem s tím, že virus bude schopen díky nepovedenému kouzlu mít jakousi podobu a působit na lidi, by opravdu nikdy nepočítal. To byly ty jeho zatracené pokroky vpřed bez dokonalé znalosti ostatního.

Co za hrůzu vypuštěnou na svět to je, pochopil totiž plně až za okamžik… Nejvíce postiženo bylo kontrolní stanoviště u východu z učebny. Zmatený strážce počítačové sítě tvrdil, že k jistému počítačovému programu, tedy k jeho ovládání, není potřeba žádná myš. A pokud ji někdo tak nutně potřebuje, ať si prý dojde do železářství, kde mají pastičky.

„To pak můžete ulovit na akademické půdě vysoké školy dokonce i krysu!“ dodal s úsměvem a studentka zaprskala nad tou nehorázností jako divoká kočka.

„Nebo si ji můžete ulovit i sama, jako tedy tu myš!!“ chechtal se záchvatem smíchu stižený počítačový expert. „Na krysu asi nemáte dost sil!“

Kočka, dívka, která se chovala jako kočka, právě díky činnosti uprchlého viru, mu přejela svými deseticentimetrovými drápky – nehty po obličeji a prskající odešla.

Po vyslechnutí další debaty, kde student národního hospodářství tvrdil, že Marx byl jediným ekonomem na světě, na nic dalšího už nečekal. Situace byla nadmíru složitá a vážná.

Honzík si opravdu zoufal. Jako to mohl dopustit! Ta jeho nedovařená magie učená na přeskáčku! Tahle bestie lidem zamlžuje jejich znalosti, nutí je zapomínat či jim to v paměti pospojuje jinak. A produktivitu práce má dokonce lepší než v podobě pouhého počítačového viru. Nikdo se tomu totiž neumí bránit!

Otřásl se při představě toho slizu ženoucího se chodbou. Rychle zformuloval svá obranná kouzla a posléze vyštrachal ze zákrutů svého ztrouchnivělého studentského mozku jedno, co tu bestii usměrní. Nedalo se však použít na dálku a bylo dost náročné na čas. Navíc nechtěl riskovat, že to zasáhne někoho dalšího. Musí toho bastarda dostat! Dohonit a uštvat.

Budovou se ozýval řev, jak se démonická podoba počítačového viru hnala chodbou. Kdo byl po ruce, toho více či méně, na kratší či delší dobu zformátovala.

Není příjemné, když student před písemkou zjistí, že mu chybí část vědomostí. Či když učitel vyhodí půlku opravených písemek z okna, aniž by si poznamenal výsledky, a tvrdí, že studenti písemku nepsali a dostanou tudíž jedničku.

Honzík viděl strašné následky, když pátral po tom zloduchovi. Otřesnou ránu zasaženou logice viděl, když proběhl kolem matikáře, který tvrdil, že za znaménkem rovná se už nic, ale vůbec nic není, a tudíž že rovnice racionálně lomené funkce se rovná zelené tabuli, na níž je napsána.

„Pečlivý studenti si to jistě rádi ve svém volném čase ověří derivací a integrací! Je to takový malý výpočet na sto listů." Sebral své poznámky, zavřel je do desek a šel.

Filozof zase přednášel smíšené třídě studentů a studentek, ke kterým měl jinak averzi, neboť umění přemýšlet bylo dle jeho názoru vlastní jen mužům.

„Existují jen ženy!" tvrdil tuto hodinu s vážnou tváří, vysvětlujíce vývoj lidského rodu a filozofie. S láskou k moudrosti to toho dne vypadalo bledě…

V jídelně, kam doběhl se značným zpožděním oproti pronásledovanému, došlo k totálnímu přeházení údajů v databance magnetických karet sloužících jako stravenky.

Jeden Evropan se cítil opravdu dotčen, když dostal africkou směs vybraných druhů červů, kterou si vůbec neobjednal, a navíc byla drahá. Pokladní mu však tvrdila, že lže bezpochyby on.

„Podle karty jste Ali Hassan, váš otec je král, vaše matka čtrnáctá žena v domácnosti – rozumějme harému a bydlištěm je čtvrtý baobab u cesty kdesi v Africe," trvala si na svém pokladní. „Asi jste nemanželskej, no. Že nejste černej. Třeba to bude až v další generaci."

To bylo na dotyčného moc. „Volejte lékaře! Ona se snad pomátla. Tohle není škola, to je ústav!!!"

„Mám to tady napsaný v počítači!" hájila se vehementně. „A počítač nikdy nelže. Co je psáno, to je dáno! Třeba jste zapomněl, že jste si nechal vybělit kůži. A teď už si vemte ty vaše červy a jezte, nebo vám zasmrádnou a nás obviní z rasismu!!"

Bylo jasné, že se Honzík vydal po té správné horké stopě. Démon však záhy opustil univerzitu a hnal se ulicemi velkoměsta. A zdařile formátoval slušně vychovávané dívenky, jejich dobré vychování, pohrál si s jejich sexuálním pudem a v běhu nebo s krátkými přestávkami uspokojoval své choutky.

„To by bylo něco na Guinnesse: Při daném tempu by stačil za hodinu obsloužit více než šedesát dívek. A to nejspíš počítám špatně!" prognózoval další vývoj jeho řádění Honzík.

Leč to nebyl zdaleka konec. Když se ocitl u budovy parlamentu, zhrozil se.

„Zastavit!" řval za démonem mizícím ve dveřích sněmovny. Ostraha však neměla žádnou šanci. Ten bídák je proměnil na čokly, tedy jejich rozum. Seděli tam na čtyřech a pokoušeli se neohrabaně výt. Jako malý kluci. Přitom bývalému ministru načůrali do bot.

Honzík už málem vyplivl plíce, jak byl vyčerpaný, přesto mu láska k vlasti velela pokračovat. Nebo spíše k prostému obyvatelstvu. „Dřív než se jim, poslancům, ten démon dostane na kobylku. Imunitu sice mají, ale na tu jim on kašle. Polovičaté zákony, občas s dírami od ementálu, už parlament produkuje nyní. A co teprve pak!!" šeptal si s děsem v očích.

Situace však byla mnohem vážnější: Na programu bylo hlasování o vyslovení nedůvěry vládě!! Parlament měl pouhopouhých dvě stě poslanců, tak Honzík zpočátku nechápal, co za hlášení se to nese budovou. Vrazil do jednacího sálu a spatřil to na vlastní oči.

„Ze tří set přítomných poslanců bylo tři sta padesát pro," stálo na informační tabuli s výsledky hlasování. A za ní se šklebil virus.

Vypukla bouře. Předsedové znesvářených stran se s laskavým přispěním pana Viruse zbavili poslanecké imunity per pusa a začali se drásat po sobě, tahajíce se přitom za kravaty. Dílo zkázy bylo dokonáno. Parlament byl v rozkladu.

„A mám tě!!" zaječel vítězoslavně Honzík. Narazil na to monstrum v jedné z postranních chodeb parlamentu, v takové docela odlehlé chodbičce, jak tam svírá v pařátech kufříček s nějakými tajnými dokumenty. Aspoň předpokládal, že ty dokumenty musí být tajné, když jsou na takové horké parlamentní půdě.

Ten nepřítel národa snad chystá nějakou aféru s tajnými dokumenty. Co když je schopen pomíchat i tištěná slova? Honzík se otřásl a modlil se, aby jeho úsudek byl špatný. Leč ten byl dobrý jako ostatně vždy.

S hrůzou sledoval, že ten zloduch je schopnější, než by se kdy mohlo zdát. Už totiž neplatila stará známá poučka o tom, že co je psáno, to je dáno. Právě ji totiž změnil.

Démon si v tom listoval, jako by neviděl razítka „Přísně tajné!". Stránky kompromitujících materiálů určených k znemožnění politických rivalů se mu před očima měnily. Písmenka jako by ožila a způsobem neodlišným od chůze, jako když mají nožičky, se přesouvala na jiná místa. A to dělala dokonce celá slova! A navíc tvořil docela čitelné věty dávající smysl. Jako že jeden z poslanců má erotický salón, kde zaměstnává jako pracovnice jiné poslankyně a celé to maskuje pod názvem Slepičinec. Nebo jednání o prodeji celé jaderné elektrárny islámským fundamentalistům. Virus se šklebil a pokračoval ve své dezinformační kampani.

Honzík, který se nemohl po předchozí námaze skoro nadechnout, nebyl schopen ihned zasáhnout. Bylo mu z toho na omdlení. Z toho

by mohla být nějaká aféra! Ten cvok navíc začal hledat v ukradnutém notebooku nejbližší cestu do jaderné elektrárny a ke spojení s počítačovou sítí mínil použít mobilní telefon.

Navíc se přihnala ochranka.

„Vy jste určitě nějaký špión! Ruce vzhůru a ani hnout!!"

Honzíka to velice deprimovalo. On, který se celou dobu odvracel od oněch tajných dokumentů a přivíral oči, i když popravdě řečeno ten obsah byl velice zajímavý a mohl by být výhodně zpeněžen, on že má být zatčen?

Než se na něco vzmohl, virus to provedl za něj. Jednotlivé části pistole ztratily soudržnost, vysypal se celý zásobník a náboj se vzpříčil v hlavni. Nějak to zasáhlo i samotného příslušníka, který si začal místo dalšího plnění služebních povinností zpívat: „Jsem papoušek máličký – ičký, pápoóškuji si rózkazy vždycký – icky, tralala!"

Přitom se začal rukama po papouščím zvyku oškubávat, takže si brzy na hlavě vyškubal pleš. Byl vyřízený.

„Tak to by stačilo!" vpadl do toho rázně Honzík po malé odmlce. „Zanášíš věci do jiných hnízd jako kukačka a kradeš nápady jako straka!" pokračoval ve své obžalobě.

Démon se zašklebil a zformátoval větší část Honzíkovy obrany s úmyslem uprchnout po telefonní lince. Honzík doloval to správné a poslední zaklínadlo, ač byl silně otřesen. Zachrání ale parlament, a to mu dodávalo síly!!!

Virus se už z poloviny nasoukal do telefonního sluchátka, ven mu koukala jen hlava a část těla. Naneštěstí pro něj měla linka malou přenosovou kapacitu. Ale bránil se zuřivě.

Nicméně nakonec po lítém boji ho čaroděj spoutal myšlenkovými vlasci a odtransportoval ho k sobě domů. Kouzlo neviditelnosti se k vyklouznutí ven hodilo znamenitě, alespoň si jej pořádně procvičil. Parlament si mohl oddychnout.

Naládoval ho zpět do centrálního počítače, tentokráte vlastního, a dumal, co s tou nebezpečnou věcí provede. Nakonec to vyřešil šalamounsky po svém.

„Můžeš mi říci něco na svoji obhajobu?!“ zostra se dotázal toho darebáka a namířil na něj baterku, aby si na něj trochu posvítil a dodal celému procesu ten správný punc originality. Nesmí se před svým protivníkem ukázat jako příliš shovívavý.

„Ne! Nenič mě!“ řval virus prostřednictvím zvukové karty, jejíž kvalita umožňovala správně rozpoznat emoce v jeho hlase. A mohutné reproduktory highendové hi-fi věže se staraly o zbytek.

„Jsem jen chudinka virus, který ani nezná svého otce, natož matku! A který se každý snaží vymazat!“

I zželelo se mu ho. Vojenští stratégové také neničí pracně vytvořené smrtící viry. A tenhle navíc vznikl takovou náhodou, že by se příležitost nemusela více opakovat!!!

Honzík si jenom trochu pohrál s jeho podstatou, aby ho jeho výtvor propříště lépe poslouchal, a mistrovské dílo bylo na světě! Poskakoval pak kolem počítače jako malé děcko, co dostalo novou hračku a už přemýšlí, jaké lotroviny s ní podnikne. Protože účel onoho viru nebyl jen tak ledajaký…

Byl nasazen v počítači a síti jako ideologický spojenec pro šíření nepravd. Což během té krátké chvíle, co užíval svobody, bezpečně ovládal.

„Pokud přijdou z berňáku, zamotáš jim kebuli!!“ mnul si spokojeně pracky Honzík. A to nebylo všechno, co Honzík toho dne provedl, aby si získal jeho přízeň. „Vida, jak takové jmenování, povýšení do funkce Vrchního formátovacího Démona Viru udělá své! Poskytnete tím pocit důležitosti a společenského uznání. Bude vám zobat z ruky! Trochu odpouštět takovým hříšníkům nikdy neškodí!“

Virus se příjemně šklebil z obrazovky a Honzík se šklebil na něj.

„A když mi zformátuješ a rozlouskneš přístupové kódy k tajným informacím nebo předěláš mozky mým nepřátelům, potom tě budu za odměnu pouštět do světa lidí, a v jakékoliv podobě, třeba i lidské,“ uzavřel Honzík svou řeč.

Zrodil se Démon a Virus. Stručně Démonavirus.

Dá se říci, že jeho vlohy mohl vyzkoušet skoro hned. V jeho státě a okolních státech došlo k velkým povodním a škodám. Proto Honzík přemýšlel, jak pomoci. Poslal proto Démonavira, aby navštívil počítače a bankovní účty světových mafií a peníze na obnovu po povodních zajistil.

Démonavirus se dal s chutí do díla. Během několika hodin měl hotovo! Dáno i tím, že v počítači se přemnožil na tisíce svých klonů, které jednaly samostatně.

Honzík jen zíral na miliardy peněz převalující se na tajném sběrném účtu. Kdyby to měl takhle udělat čaroděj sám, trvalo by mu to nejspíš hodně dlouho. A mohlo se začít rozdělovat na dobročinné účely!

Aby se čaroděj dále ještě trochu procvičil, seslal na mafiánské počítače a mobily, které Démonavirus navštívil, kouzlo, které způsobovalo, že uživatel začal trpět velkým strachem z různých oblastí a posléze se bál zmáčknout i pouhé tlačítko klávesnice, protože trpěl utkvělou představou, že pokud ho zmáčkne, tak se něco špatného stane! A věřil tomu tak, že byl v podstatě neschopný počítač či mobil používat.

Kolem lidí postižených povodněmi začali ale kroužit supi. Podvodníci jim nabízeli pomoc, ale mělo to háček, chtělo to menší přihlášení do internetového bankovnictví nebo zadání čísla kreditní karty pro registrační poplatek… Samozřejmě jim pak vybílili účet.

Tohle byla výzva. Honzík i Démonavirus se pohybovali v počítačových sítích i v signálech telefonních operátorů a zjednávali právem silnějšího změny. Což spočívalo asi v tom, že Honzík vykoukl z obrazovky počítače daného neřáda, co se snažil někoho okrást, a dal mu na uvítanou pěstí. Pak ho div nezaškrtil a aplikoval na něj kouzlo pravdomluvnosti. Zmlácený neřád na sebe všechno sepsal a další kouzlo mu přikázalo jít na policejní stanici a tam se sám udat. Fungovalo to docela dobře. Démonavirus měl také velice dobré výsledky.

Zase takové podivné využití znalostí magie...